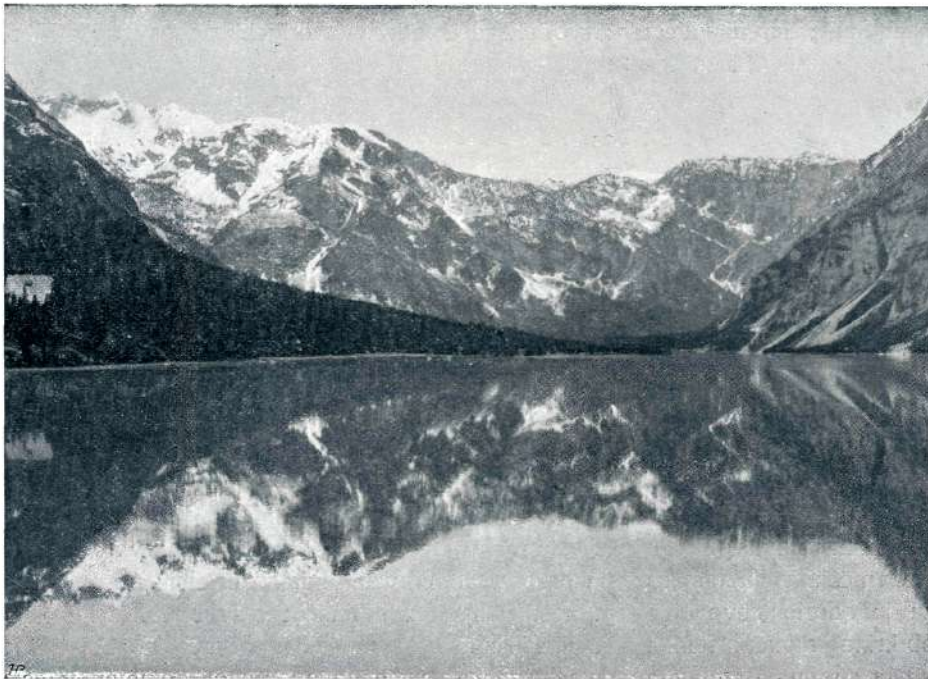

Mladini, ki se je zbirala v Elvirinem salonu, je bil stari bankir posebno zanimiv. Le govoriti ni znal nihče ž njim. Zato pa je kramljala Ivanka ljubko s starim Parižanom, ki se ni mogel načuditi njeni gladki francoščini. „Mon ange“ je imenoval blede deklico. Hotel ji je izbrati moža. Otožno mu je odmajala. Otožno je motrila Elvirino zakonsko srečo. Na njeno čelo pa je vtisnila usoda pečat odpovedi. Ljubezni ne bo uživala. Obeta se ji pa slava. Zelo nadarjeno dekle, pravijo profesorji. Že se čitajo njeni pesniški prvenci v Elvirinem salonu, že polnijo njene sličice razne podlistke. Kadar gre po cesti, šepetejo dijaki: „To je ona . . .“ Kadar stopi v šolo, jo po-

BOHINJSKO JEZERO

zdravlja živahni zbor mladenk. Pa zadostuje to ženskemu srcu? Venec iz vrbinih vej, šopek ciklammov, pozdrav Soče in njenih bregov, je nosila pogosto na Valentinov grob. Tam je vzdihovala, tožila.

Tista štiri leta so hitela tako urno. Včasih se je zazdelo Ivanki, da bi ustavila rada tok begočih dni. Ker je čas pripravljanja, čas mladostnih vzvišenih sanj o poklicu tako krasen — dosegli smoter tako razočarljiv . . . Tako vsaj govore izkušene učiteljice. In bolj ko se je bližal konec Ivankinih študij, težje ji je postajalo srce.

Odkar je vstopila v četrti letnik, je umolknil Angelik popolnoma. V zadnjem pismu je bil sporočil, da pride skoro. Potem ni bilo glasu ne pisma. Most nad Solkanom se je dvigal v ponosnem oboku. Po njem so hitela hrepeneča srca v svet za kruhom,

za omiko, za negotovimi težnjami. Na stolpu je stala pogosto siva mati. Gledala je vlak, ki se zvija, ogromna gibčna kača, čez most. Prinaša li sina? Ne. Ni ga. In noben glas o njem ne prihaja iz dežele bajk. Na konzulatih ne vedo ničesar o Angeliku Kamenskem. V strahu svojega srca se je ponižala mati tako daleč — velela je vprašati Martino. Tudi ona, večna nevesta, ni vedela ničesar. Vendar je upala mati: Noben glas iz neznanе dežele, v katero potujemo vsi, ji ni javil, da bi bil končal romar Angelik svojo blodno pot. Ni se oglasila struna na moževi kitari v salotu, ni se pojavil dragi sin v sanjah, da bi vzel slovo od žalostne matere.

Oh, on pride. Ali tačas sta lezla gospa Kamenska in Peris vedno bolj vkup. Tudi je večkrat prihajala suha ženica iz Grgarij, vpraševati za sina, za Nina. Vselej ji je postregla gospa, naložila košek s kavo in sladkorjem, jokala ž njo in jo tolažila. Stara mamica pa je rekala: „Nikoli več ne pride moj bubec, moj Nino . . . Nikoli več! Slabo kažejo moje sanje, gospa moja — in moje sanje ne varajo.“

Tudi Nanca je pogrešala Nina. Včasih je zapela veselo fantovsko pesem, prenehala v sredi, žalostno nadaljevala: „Vsi so prihajali, njega ni b'lo“, in končala z jokom. — Čas je bežal. Elvirin

Pierre je nosil krasno vezeno suknjico, njegova roditelja sta občudovala globoko modrost, ki je prihajala iz tako nedolžnih ust. Dognala sta, da otroci njune dobe niso bili tako modri. Dedek in babica pa sta trdila, da prehajajo dobre lastnosti dedov na vnuke in se postavljala po promenadi in po salonu z „našim“ otrokom.

V cvetju in prahu je ležala Gorica. Ivanka je delala maturo. Elvira je bila bolj razburjena kot maturantinja sama. Mali Pierre je vprašal, kakšnega „metulja“ dela teta Ivanka, gospa Kamenska je bila polna strahu.

Naredila je maturo z odliko. Na slavo tega dogodka so se zbrali prijatelji v Kamenskem gradu. Ne v dvorani — ker bi spominjala slika Marijanova gospodarja, ki se mudi bogvekje — v salonu so